

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Petra Sedláka a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupeného Mgr. Františkem Nesvadbou, advokátem se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary – Dvory, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, čj. 3912/DS/13-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 8. 2014, čj. 17 A 49/2013 – 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Karlovy Vary, odbor dopravy, rozhodnutím ze dne 9. 9. 2013, čj. 21584/OD-P/13, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 8000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců a náhradu nákladů přestupkového řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 11. 2013, čj. 3912/DS/13-3, zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který žalobu zamítl rozsudkem ze dne 4. 8. 2014, čj. 17 A 49/2013 - 42.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobcem uplatněná námitka vad plné moci byla uplatněna opožděně a ostatní námitky jsou nedůvodné. Podle krajského soudu jsou jednotlivé podklady, zahrnující i důkazy, ve vzájemném souladu, neodporují si a tvoří ucelený řetěz, který vede k závěru o spáchání přestupku a o jeho pachateli.

[5] Soud považoval za plnohodnotný důkaz oznámení přestupku ze dne 7. 4. 2013, neboť bylo sepsáno přímo před přestupcem, který měl možnost se k němu vyjádřit. Z uvedeného oznámení vyplývá, že žalobce s přestupkem souhlasil. Námitku ve vztahu k technickým parametrům vozidla a právním normám upravujícím zjišťování a redukci naměřených hodnot shledal krajský soud zcela obecnou. Z videozáznamu pořízeného Policií ČR sice jednoznačně nevyplývá, že žalobce byl řidičem vozidla, nicméně správní orgány poukazovaly především na skutečnost, že na videozáznamu byla viditelná registrační značka vozidla. Žalobce byl ztotožněn až na místě kontroly, tedy po zastavení vozidla. Podle soudu žalobce ani nenamítal záměnu řidičů. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku směřující proti rychloměru typu Minispeed 2000 a zařízení Gesig Travimo.

[6] Za důvodnou nepovažoval krajský soud ani žalobní námitku, že správní orgány neprovedením navrženého výsledku žalobce porušily jeho právo vyjádřit se k věci, neboť se žalobce účasti na jednání vyhýbal, a omlouval svoji účast padělanou listinou. Žalobce se k věci mohl vyjádřit i po zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť bylo znovu nařízeno jednání. O tomto jednání byl žalobce informován prostřednictvím svého zástupce, jemuž bylo adresováno předvolání. Přesto se žalobce k jednání nedostavil. Jelikož oba správní orgány měly v daném případě skutkový stav za dostatečně zjištěný bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu), nevznikly důvody pro konání dalšího jednání, ani pro adresování předvolání přímo žalobci. Krajský soud k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2011, čj. 2 As 111/2011 - 56.

III.

[7] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, ve které nejprve namítl, že by soud musel k námitce nedostatku plné moci v případě její důvodnosti přihlížet z úřední povinnosti, neboť by stěžovateli nebylo doručeno žádné rozhodnutí, správní rozhodnutí by nebyla pravomocná a řízení před správními orgány by bylo stíženo procesní vadou.

[8] Dále podle stěžovatele není „*podklad důkazem a nemůže být ani článkem řetězce, v případě opačného názoru by musel soud říci, který podklad, jenž není důkazem, je součástí řetězce*“. Rozhodnutí správních orgánů jsou touto optikou nepřezkoumatelná, neboť z nich nevyplývá, jaké důkazy a podklady tvoří řetězec, jak je propojen a jak spolu jednotlivé důkazy a podklady souvisejí.

[9] Ve věci hodnocení vyjádření stěžovatele k přestupku stěžovatel namítl, že soud překročil rámec volného hodnocení důkazů. Stěžovatel namítl s odkazem na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, že úřední záznam policistů nelze použít jako důkaz a pokud chtěl správní orgán nebo soud vzít za základ svých zjištěných skutečností obsažených v tomto záznamu, měl vyslechnout osoby, které jej sepsaly.

[10] Stěžovatel též brojil proti obsahu oznámení o přestupku a zaškrtnutí položky „souhlasí“ s přestupkem. Obviněný z přestupku neobdrží od policejního orgánu ani kopii sepsované listiny

a ta může později jakkoliv změněna. Podle stěžovatele je oznámení o přestupku listina, kterou je přestupkové řízení zahájeno a nelze ji považovat za důkaz. Stěžovatel s odkazem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a kvazitrestní povahu přestupkového řízení namítl, že k vyjádření učiněnému na místě samém nelze přihlížet, neboť vyjadřující se osoba nemůže uplatnit právo na právní pomoc ani není řádně poučena jako obviněná z přestupku.

[11] V případě účastnického výslechu stěžovatel namítl vadnou interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2011, čj. 2 As 111/2011 - 56, neboť ve věci stěžovatele byl výslech navržen. Pouze výjimečně je přípustný postup správního orgánu, kdy je odmítnut výslech obviněného. Vyjádření právního zástupce obviněného nemá na rozdíl od výslechu obviněného žádnou důkazní hodnotu.

[12] Nelze na základě zjištěného skutkového stavu bez výslechu stěžovatele a zasahujících policistů dospět k závěru, že se sankcionovaného jednání dopustil stěžovatel. Jediné, co bylo v průběhu řízení prokázáno, je, že policisté naměřili vozidlu X rychlost 203 km/h a osoba, která byla zastavena, předložila doklady znějící na jméno M. N. K tomu stěžovatel uvedl, že své doklady nechával ve vozidle a je přesvědčen, že ví, kdo z jeho rodiny vozidlo řídil, ale tuto osobu označit nechce.

[13] K tvrzenému padělání předvolání Policie ČR k výslechu stěžovatel navrhl zpracování znaleckého posudku, který posoudí pravost otisku policejního razítka.

IV.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] První kasační námitkou brojil stěžovatel proti postupu krajského soudu, který se z důvodu opožděnosti nezabýval námitkou nedostatku plné moci. Stěžovatel namítal, že správní orgány aktuálně požadují ověření plné moci pro zastupování advokátem, což v souzené věci nebylo splněno. Nedošlo tedy k řádnému doručení správních rozhodnutí.

[18] K nutnosti ověřování plné moci se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 As 43/2009 - 32, ve kterém uvedl, že lze se žalobcem „*sonblazit v tom, že v souladu s § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou; mylný je však žalobciv výklad opírající se o ustanovení § 20 odst. 2 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení lze písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.*

Ve správním řízení se nicméně účastník může dát zastoupit na základě písemné plné moci tzv. obecným zmocněncem podle § 33 správního řádu. V takovém případě v souladu s § 34 odst. 2 téhož zákona platí, že se písemnosti (jakékoliv) doručují pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. Plná moc přitom podle § 33 odst. 1 správního řádu nevyžaduje úředně ověřený podpis zmocnitele. Pokud účastník řízení obecného zmocněnce nemá (a tedy v řízení jedná a vystupuje sám), může v souladu

s § 20 odst. 2 zmocnit písemnou plnou mocí jinou osobu pouze k přebírání písemností doručovaných do vlastních rukou (a k ničemu jinému). V tomto případě tzv. zmocněnce pro doručování (a jenom v něm) však správní řád požaduje, aby byl podpis zmocnítele na plné moci úředně ověřen. Ze vzájemného vztahu § 33 a § 20 odst. 2 správního řádu pak vyplývá, že má-li účastník správního řízení obecného zmocněnce podle § 33 správního řádu, neuplatní se § 20 odst. 2 téhož zákona. To ostatně potvrzuje výslovně i § 33 odst. 1 věta druhá správního řádu, podle níž v téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“

[19] Není důvod odchýlit se od uvedeného závěru. Z obsahu spisu správních orgánů vyplývá, že stěžovatel byl zastoupen zástupcem s generální plnou mocí, ověření proto nebylo potřeba. Krajský soud nepochybil, pokud námitce stěžovatele nevyhověl.

[20] Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, ze kterých dle stěžovatele nevyplývá, jaké důkazy a podklady tvoří řetězec, jak je propojen a jak spolu jednotlivé důkazy a podklady souvisejí. Námitka vychází z úvahy, že některé podklady, o které jsou správní rozhodnutí opřena, nejsou důkazy, a proto nemohou být součástí řetězce.

[21] Z obsahu spisů vyplynulo následující. Dne 17. 4. 2013 zaslala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Magistrátu města Karlovy Vary oznámení o přestupku čj. KRPK-32130-4/PŘ-2013-190306-S80. Podle něj byl stěžovatel podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 7. 4. 2013 v 14:52 hod. na silnici I/13 u obce Bor tím, že na úseku, kde je maximální dovolená rychlost 90 km/h byla naměřena vozidlu, které řídil, rychlost 203 km/h, resp. 196 km/h při odečtu odchylky -3%. Podle tohoto oznámení stěžovatel s přestupkem souhlasil. Oznámení o přestupku bylo doplněno ručně vyplněným formulářem oznámení přestupku ze dne 7. 4. 2013, čj. KRPK-32130-4/PŘ-2013-190306-S80, úředním záznamem Policie ČR ze dne 7. 4. 2013, čj. KRPK-32130-4/PŘ-2013-190306, o spáchaném přestupku, který obsahoval popis jednání a zjištěnou totožnost řidiče, a ověřovacím listem silničního rychloměru č. 8012-OL-70016-13. Dále je ve spise založeno předvolání Policie České republiky - KŘP Ústeckého kraje ze dne 19. 4. 2013, čj. HKTČ-O/113/2013/JP, úřední záznam o ověření předvolání, písemná zpráva Policie ČR - KŘP Ústeckého kraje, územního odboru Teplice, že se v případě předloženého předvolání jedná o padělek, výpis z evidenční karty stěžovatele, protokoly o ústním jednání ze dne 21. 5. 2013 a 5. 9. 2013. Z uvedených listin vycházely správní orgány při vydání svých rozhodnutí.

[22] Krom uvedených listin vycházely správní orgány z videozáznamu uloženého na CD pod čj. KRPK-32130/PŘ-2013-S80, které nebylo součástí spisu předloženého Nejvyššímu správnímu soudu.

[23] Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že „vycházel správní orgán prvního stupně z oznámení přestupku PČR, z úředního záznamu zpracovaného zakročujícím členem hlídky PČR a z pořízeného videozáznamu. Z podkladů zpracovaných P4R je zcela zřejmé, že vozidlo řídil odvolatel, neboť jeho totožnost byla ověřena občanským a řidičským průkazem, že ke změření vozidla došlo dne 7. dubna 2013, v 14:52 hodin, na pozemní komunikaci I/13, u obce Bor, ve směru na Karlovy Vary“. Pro žalovaného byly jako zcela postačující důkazy listiny vyhotovené Policií ČR a pořízený videozáznam.

[24] Lze přisvědčit stěžovateli, že původní judikatura Nejvyššího správního soudu vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a z oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Tyto závěry byly vysloveny především v rozsudcích ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 - 115, publikovaném pod č. Sb. NSS 1856/2009, a ze dne 9. 9. 2010,

čj. 1 As 34/2010 - 73, publikovaném pod č. Sb. NSS 2208/2011. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 63.

[25] Nicméně aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu závěry uvedené v citovaných rozsudcích modifikovala tak, že listiny předložené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou v řízení před správním orgánem zpochybněny. Tyto závěry byly vysloveny v rozsudcích Nejvyššího správního soudu např. ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013 - 61, dále ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014 - 48. Závěry čtvrtého senátu uvedené v rozsudku ze dne 27. 2. 2014 aproboval i Ústavní soud ČR, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 uvedl, že „*I v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) spravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014 čj. 2 As 39/2014 - 30 nebo ze dne 22. 8. 2013 čj. 1 As 45/2013 - 37). Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.*“

[26] Pokud správní orgány vycházely z listin (oznámení o přestupku, úřední záznam, videozáznam na CD, ověřovací list k radarovému zařízení) za předpokladu, že nevznikly důvodné pochybnosti o spáchání přestupku, byl jejich postup v souladu se zákonem a se závěry aktuálních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[27] Klíčovou otázkou je, zda procesní obrana stěžovatele v řízení před správním orgánem nebo shromážděné podklady mohly vyvolat důvodné pochybnosti o spáchání přestupku. Stěžovatel byl v řízení před správními orgány nejprve zcela pasivní (první řízení před správním orgánem prvního stupně), následně v odvolání tvrdil, že neexistuje vozidlo Škoda Octavia X. K odvolání stěžovatele bylo první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno, ale pouze z důvodu procesních vad. V rámci druhého řízení před orgánem prvního stupně při ústním jednání o přestupku nebyly vzneseny žádné konkrétní pochybnosti a zástupce stěžovatele pouze navrhl svědeckou výpověď stěžovatele bez bližšího vyjádření, k čemu chce vypovídat, případně co chce svou výpovědí zpochybnit. V druhém odvolání stěžovatel namítal, že a/ nebyl v řízení slyšen, b/ nebylo vyhověno návrhu na výpověď stěžovatele, c/ ze záznamu měření nelze dovodit, že řídil, d/ oznámení a úřední záznam nejsou použitelné důkazní prostředky. V rámci žaloby stěžovatel pouze tvrdil, že z provedených důkazů nemůže vyplývat, že by řídil právě on, a opětovně namítal absenci vlastní výpovědi. Teprve v kasační stížnosti konkrétně uvedl, že vozidlo mohla řídit jiná osoba, což mělo být předmětem jeho výpovědi, vozidlo neřídil on, ale někdo z rodiny.

[28] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel v průběhu řízení před správními orgány ani v řízení před krajským soudem neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zpochybňovaly věcný obsah listin předložených Policií ČR, tedy to, že byla vozidlu naměřena rychlost o více jak 100 km/h vyšší než maximální povolená, ani to, že by vozidlo řídil. Totožnost řidiče byla zjištěna hlídkou Policie ČR ze dvou dokladů, a to z občanského průkazu a řidičského průkazu. Pokud by bylo pravdou, že stěžovatel vozidlo neřídil, jedná se o skutečnost, kterou musel vědět již v řízení před správními orgány i v řízení před krajským soudem. Jestliže tuto námitku, která jediná věcně zpochybňuje závěry o spáchání přestupku zachycené v listinách Policie ČR, vznesl stěžovatel až v řízení před Nejvyšším správním soudem, jedná se o námitku nepřipustnou podle § 109 odst. 5 s. ř. s., neboť tyto skutečnosti mohl tvrdit již nejpozději v řízení před krajským soudem a zároveň mohl navrhnout i provedení důkazů,

keré by vyvrátil zjištění Policie ČR stran totožnosti řidiče, např. mohl doložit, kde se v době spáchání přestupku zdržoval. K vyloučení závěru, že stěžovatel je pachatelem přestupku, nebylo třeba, aby stěžovatel uvedl, kdo z jeho rodiny vozidlo řídil.

[29] Stěžovatel též brojil proti obsahu oznámení o přestupku a zaškrtnutí položky „souhlasí“ s přestupkem s tím, že obviněný z přestupku neobdrží od policejního orgánu ani kopii sepisované listiny a ta může později jakkoliv změněna. Stěžovatel s odkazem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a kvazitrestní povahu přestupkového řízení namítl, že k vyjádření učiněnému na místě samém nelze přihlížet, neboť vyjadřující se osoba nemůže uplatnit právo na právní pomoc ani není řádně poučena jako obviněná z přestupku.

[30] V případě oznámení o přestupku není podstatné, jestli se přestupce doznal nebo ne, tedy jestli zaškrtnl příslušnou kolonku „souhlasí“. Ze spisů vyplývá, že bylo objektivně zjištěno, že vozidlu Ford Mondeo X byla na shora uvedeném úseku naměřena rychlost 203 km/h a že řidič byl ztotožněn Policí ČR na základě dokladů jako stěžovatel. V průběhu správního řízení stěžovatel nebjoil proti tomu, že by vozidlo řídil někdo jiný, pouze využíval procesních námitek k prodlužování řízení před správními orgány. I v případě, že by se při hodnocení věci odhlédlo od zaškrtnuté kolonky „souhlasím“ v oznámení o přestupku, stále existuje dostatečný počet významných podkladů, které podporují závěr o tom, že byl spáchán přestupek a že ho spáchal stěžovatel. Samotné zpochybnění souhlasu s přestupkem bez zpochybnění ostatních zjištěných skutečností nemůže mít vliv na závěry správních orgánů, neboť procesní obrana stěžovatele spočívající v doznání nebo naopak popření spáchání přestupku je jen jeho volbou a může se v průběhu projednání přestupku kdykoliv změnit.

[31] Stěžovatel dále namítl, že správní orgány v rozporu se zákonem odmítly provést jeho navržený výslech s poukazem na jeho předchozí omluvu z ústního jednání a na jeho neúčast při druhém ústním jednání. Správní soudy setrvale zdůrazňují právo obviněného z přestupku vyjádřit se ve věci a realizovat svoji účast na projednání přestupku. Detailně se tímto právem zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, čj. 2 As 111/2011 - 56, ve kterém od sebe významově odlišil výslech obviněného od práva účastnit se ústního jednání a vyjádřit se ve věci samé na tomto ústním jednání. Zároveň v tomto rozhodnutí aproboval postup správního orgánu, který rozhodl ve věci, aniž by vyslechl obviněného za situace, kdy správní spis obsahoval dostatek jiných důkazů, které spáchání přestupku dostatečně prokazovaly. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebylo z obsahu správního spisu patrné, že by výslech obviněného byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu.

[32] Právo účastnit se ústního projednání, právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, stejně jako právo vyjádřit se ve věci a právo navrhnout důkazy je součástí procesních práv stěžovatele, která mohou být realizována i prostřednictvím jeho zástupce s generální plnou mocí. Jakékoliv procesní vyjádření obviněného z přestupku není důkazním prostředkem, na rozdíl od výpovědi obviněného. Stěžovatel nesprávně ztotožňuje právo obviněného účastnit se na řízení a právo na vyjádření v řízení s povinností správního orgánu provést veškeré obviněným navržené důkazy.

[33] Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud v prvním řízení provedl ústní jednání bez účasti stěžovatele. Stejně tak postupoval v souladu se zákonem, pokud ke druhému ústnímu jednání předvolal pouze zástupce stěžovatele. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že už v prvním rozhodnutí považoval správní orgán prvního stupně skutkový stav za dostatečně zjištěný a rozhodnutí bylo zrušeno z důvodů nikoliv věcných, ale procesních. Druhé ústní jednání sice proběhlo pouze za účasti zástupce stěžovatele, ale jak vyplývá ze shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, čj. 2 As 111/2011 - 56, je tento postup v souladu se zákonem.

[34] Vedle práva stěžovatele účastnit se jednání o přestupku stojí jeho procesní právo navrhopvat k provedení důkazy na svoji obranu. Jestliže zástupce stěžovatele u druhého ústního jednání navrhl provedení důkazu výpovědi stěžovatele, nebyl správní orgán povinen tento důkaz provést, neboť správní orgán není povinen provést veškeré navrhopované důkazy. Správní orgán je povinen v přestupkovém řízení provést jen takové důkazy, které povedou k objasnění věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011, čj. 2 As 111/2011 - 56). Pokud se správní orgán rozhodne neprovést navržený důkaz, musí ve svém rozhodnutí zdůvodnit, proč nepovažuje za nutné navržený důkaz provést, což platí i pro navržené svědecké výpovědi v přestupkovém řízení, vč. výpovědi obviněného. Nelze však neprovedení důkazu odůvodnit neúčastí stěžovatele u ústního jednání. Správní orgán musí v takovém případě postupovat obdobně, jako by byl navržen výslech třetích osob, např. nepřítomných policistů.

[35] Správní orgán prvního stupně chybně zdůvodnil odmítnutí výpovědi stěžovatele jeho procesní pasivitou v řízení a jeho neúčastní ani na jednom ústním jednání. Volba procesní strategie a způsobu spolupráce stěžovatele se správním orgánem nemůže vést k omezení jeho procesních práv, vč. práva navrhopvat důkazy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115). Stejně vadně postupoval i žalovaný a krajský soud, kteří se s vadnými závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnili.

[36] Naopak správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud výslech stěžovatele zhodnotil jako nadbytečný a v prvostupňovém rozhodnutí odkázal na dostatečné zjištění skutkového stavu na základě listin předložených Policií ČR. Závěr o dostatečnosti skutkových zjištění potvrdil následně jak žalovaný tak i krajský soud. Závěry o dostatečnosti skutkových zjištění jsou zásadní právě i pro hodnocení případné nadbytečnosti výpovědi stěžovatele.

[37] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na již výše uvedené k použitelnosti listin předložených Policií ČR a znovu zdůrazňuje, že teprve v řízení před Nejvyšším správním soudem stěžovatel uvedl, že přestupek nespáchal a že ho spáchala jiná osoba, kterou nechce označit, neboť se jedná o příslušníka jeho rodiny. K věcnému zpochybnění spáchání přestupku stěžovatelem došlo pouze ve vztahu k značce motorového vozidla, ve kterém byl přestupek spáchán. Ostatní zpochybnění spáchání přestupku ze strany stěžovatele v odvolání proti druhému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v žalobě bylo pouze v rovině procesní použitelnosti podkladů pro rozhodnutí správních orgánů. Každý účastník řízení, tedy i obviněný v přestupkovém řízení, musí unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní. V posuzované věci stěžovatel nikdy explicitně netvrdil, že by nespáchal přestupek, který je mu kladený za vinu, a nikdy ani netvrdil, že by toto chtěl dokazovat svou výpovědí. Z protokolu o ústním jednání ze dne 5. 9. 2013, čj. 21365/OD-P/13, není vůbec patrné, k čemu chtěl stěžovatel vypovídat ani co chtěl svou výpovědí dokázat. Zcela logicky proto správní orgán shledal tento navržený důkazní prostředek jako nadbytečný, neboť stěžovatel nijak věcně nezpochybnil skutkový stav zjištěný na základě podkladů Policie ČR. Zároveň bylo stěžovateli umožněno se ve věci vyjádřit, když byl opakovaně buď přímo, nebo prostřednictvím svého zástupce předvolán k ústnímu jednání, kde mohl své právo realizovat a kde ho prostřednictvím svého zástupce realizoval.

[38] Blíže neodůvodněný návrh na provedení výpovědi obviněného bez jakéhokoliv věcného zpochybnění skutkového stavu zjištěného Policií ČR radarovým zařízením, videozáznamem a následnou identifikací řidiče motorového vozidla dvěma doklady, z nichž bylo možno ověřit totožnost řidiče, v situaci, kdy si byl stěžovatel zcela jistě vědom jednak hrozící sankce a jednak i existence prekluzivní lhůty pro projednání věci, není nic jiného než procesní obstrukce ze strany stěžovatele směřující ke zmaření účelu přestupkového řízení. Procesní obstrukce účastníků řízení nemohou požívat ochrany soudu. Pokud stěžovatel nespáchal přestupek, měl at' v řízení

před správními orgány, nebo před krajským soudem, dostatek prostoru k věcnému popření spáchání přestupku a předložení dostatku důkazních prostředků.

[39] Dále stěžovatel navrhl zpracování znaleckého posudku, který posoudí pravost otisku policejního razítka. Tomuto návrh Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť zpracování takového posudku by bylo pro věc zcela nadbytečné. Výše soud jasně konstatoval, že předcházející omluva stěžovatele z jednání, jakkoliv sporná, nemohla odůvodnit postup, který by zamezil účasti stěžovatele na řízení, resp. na ústním jednání. V posuzované věci ale přístup stěžovatele ke správnímu orgánu omezen nebyl, proto je zcela nadbytečné se pravostí předložené listiny pro účely tohoto řízení zabývat.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu